

Sygn. akt II CSK 638/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z wniosku S.S.
przy uczestnictwie M.S.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 29 kwietnia 2014 r., sygn. akt II Ca 426/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 3617 (trzy tysiące sześćset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca S.S. we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 kwietnia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na konieczność wyjaśnienia na tle art. 45 k.r.o. i art. 415 k.c. granicy pomiędzy uzasadnionym wydawaniem dochodów a wydawaniem, które można uznać za bezprawne i zawinione, które upoważnia drugiego małżonka do zgłoszenia roszczenia o naprawienie szkody i zaliczenia tej szkody jako wierzytelności na poczet majątku wspólnego i rozliczenia w ramach podziału. Jak jednak wyjaśnił Sąd Najwyższy w dotychczasowym orzecznictwie, każdy z małżonków może żądać rozliczenia z tytułu nieuzasadnionego zbycia, zniszczenia, czy roztrwonienia przez drugiego małżonka składników majątku wspólnego. Roszczenie takie ma charakter odszkodowawczy i swą ogólną podstawę znajduje w art. 415 k.c. Rozliczenie między małżonkami z tego tytułu

następuje w postępowaniu o podział majątku wspólnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono przy tym, że granicę tego roszczenia wyznacza spożytkowanie składników majątku wspólnego na bieżące koszty utrzymania rodziny i własne uzasadnione, bieżące potrzeby małżonka, który utracił w ten sposób składniki majątku wspólnego (por. orzeczenie z dnia 18 sierpnia 1958 r., I CR 547/58, OSNCK 1959, nr 2, poz. 59, uchwały z dnia 27 października 1967 r., III CZP 73/67, OSNC 1968, nr 7, poz. 116 oraz z dnia 28 lipca 1993 r., III CZP 95/93, OSNC 1994, nr 2, poz. 30, postanowienia z dnia 8 stycznia 1969 r., I CZ 138/68, OSNC 1969, nr 9, poz. 165, z dnia 21 marca 1977 r., III CRN 31/77, OSNC 1977, nr 12, poz. 243, z dnia 4 listopada 1999 r., II CKN 523/98, nie publ., z dnia 17 kwietnia 2000 r., V CKN 25/00, z dnia 19 czerwca 2009 r., V CSK 458/08, nie publ., z dnia 26 czerwca 2013 r., II CSK 583/12, nie publ.). Zasady przyjęte w orzecznictwie są powszechnie akceptowane w nauce prawa. Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne jest więc w wystarczającym stopniu wyjaśnione w orzecznictwie sądowym i nauce prawa. Ocena, czy wydatkowanie przez jednego z małżonków środków z majątku wspólnego jest uzasadnione, musi odnosić się do okoliczności konkretnej sprawy.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Na wniosek uczestniczki zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ i art. 13 § 2 k.p.c. oraz przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2, § 7 pkt 10 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).